

ממעין השיירה

במשנת רבוה"ק מאיז'בצא וראדזין זלה"ה

העלון נתנדב לע"ר רבותינו הקדושים
ולזכות יהושע בן חוה לאה ומשפחתו

פרשת
קרח

עלון
מס' 140

מתוך בית יעקב הכולל פרשת קורח

מתוך השיעור בספרי רבותינו זי"ע
על ידי כ"ק מרן אדמו"ר שליט"א

טענת קורח היה שאור השי"ת מפורש וגלוי בעולם וע"כ אין צריך יראה יתירה ועבודה ומצוות לזכור את ה' * בזה העולם
נסתר אור השי"ת והתקבעות האדם בתוך היקף הקדושה הוא רק בעבודה ובדעת ובחשבון.

בשוה אל כל הצדדים, וזה העיגול שמהותה היא נקודה
שמתפשט ומתרחב, אבל המרובע אין בו מרכז ומקור,
כי הצדדים עומדים לעצמם ואינם מתפשטים כלל
מהעיגול רק מרוחקים הם מהמרכז אל הצדדים. וזה
המרובע מורה על מעשי האדם ומקום המצאותו, שהוא
במקום ההסתר מחיות המקור, שאינו נמצא במקום
שרואה את חיותו מחוברת ומתפשטת מהמקור מנקודת
המרכז רק הוא רואה את עצמו כישות

נפרדת ועומדת לעצמה
שאינן היותו מהתפשטות
המקור ואין המקור
מקיפו רק הוא מחוץ
להיקף אור השי"ת
ומחוץ לגבול ובונה במה
העומד לעצמו, וכן מצות
ציצית שענינו זכירת ה'
ומצותיו ככתוב בתורה
הוא במקום השכחה
והריחוק ששם דייקא
צריך זכירה ויראה לדעת
שגם שם נמצא השי"ת
בהסתר, אשר זה
מחייב עבודה להתאמן

להתדבק בו ולא להתפרד ולשכוח ממנו, וזה מורה
הציצית היוצאים מן הכנפות, ששם מקום עבודת האדם
להוסיף אור וקדושה מדיליה במקום הרחוק מהמקור
שנסתר שם אור השי"ת המקיף כל העולם ונדמה
ששם הוא מקום הפקר וצלמות שאין מתפשט שם אור
השי"ת ואינו כלול ונכלל במקור רק נערק ונסתר מקמי'
מריה ואינו מקבל החיים והקיום מהמקור, שם צריך
זכירה ע"י מעשה האדם ועבודתו.

ציצית רומז לעבודה וזכירה במקום הקצוות המרוחקים מהמקור
משא"כ בעיטול אי"צ זכירה כי אין התרחקות מהמקור.

והנה טענת קרח בלוקח טלית שכולה תכלת (תנחומא)
קרח ב'). כי טלית מורה על דבר המקיף את האדם,
וקרח טען כי מאחר שאור השי"ת מקיפו סביב,
וזלעדי ה' לא יוכל האדם לעשות אף דבר קטן, אם
כן למה צריך עוד עבודה להאדם, כי לילית רומזין
על עבודה ויראה, כי במקום שהכנף

יואל מהעיגול מורה
שנסתר דרך השי"ת, כי
יואל חוץ לגבולו. ושני
אלה (הדברים אשר יבאר
להלן) מחייבים עבודה.
כי צאם יתראה מזכור
לעיני האדם הנהגת
השי"ת כי בלעדו לא
יעשה שום דבר, מזה לא
יתחייב עבודה, כי מה
יפעל בכל עבודתו, וגם
אם תסכים דעת האדם
כי העולם צלי מנהיג
חס ושלוש, מזה גם כן
יתבטל כח העבודה. אך

להשיב נפש שבורה

אמרה שנונה ומתוקה מדבש, המאירה באור יקרות את
סמיכות הפרשיות, מתוך משנתו של כ"ק מרן אדמו"ר בעל הי"מ
השילוח' מאיז'בצא זי"ע א':

יש להתבונן, מדוע סמכה התורה הקדושה מיד לאחר פרשת המרגלים
והנזירה הנוראה על דור המדבר, את מצוות נסכים וחלה?

וביאר הרה"ק זי"ע א' בצחות לשונו הטהורה, כי מדרך העולם וטבע בני אדם,
כאשר רואים אדם השרוי בצער עמוק, כיגון ובחלישות הדרת – מעשים לו כוס יין
ומאכל קל אחריו, כדי לאמץ את ידיו הרפות ולהשיב את רוחו, כדאינא בקרא:
”תנו שכר לאיכר ויין לקרי נפש” (משלי ל"א).

וכך היה המעשה גם אצל בני ישראל באותה שעה: אחר ששמעו את בשורת
המרגלים, נפלו בדעתם מאוד ונתמלאו צער ויגון נורא על אשר נזר עליהם לבלתי
יבואו אל הארץ הטובה והקדושה. על כן, כדי לחזק את לבם השבור ולהפחית בהם
רוח חיים ותקווה, השפיע עליהם השי"ת מיד את מצוות נסכים (יין וחלה (לחם)).
וכפי שהתבטא הרה"ק בלשון קודשו: נתן להם הקדוש ברוך הוא "א טרינק
בראנפין מיט פארבייסן" [שתית י"ש עם טעימה קלה לצידה], כדי
לנחמם, להשיב את נפשם ולחזקם.

(אדמו"ר בעל המי השלוח זי"ע א', דור ישרים).

ממה שהאדם יודע שיש מנהיג אך דרכו נסתרה מאתו,
אז ילמח בלבו עבודה: התהוות דבר עגול הוא מנקודה
המתפשטת ומתרחקת שאז מתפשט המרכז לכל צדדיו
בשוה ואין צד אחד קרוב או רחוק יותר מהשני, וזהו
העיגול שהוא קרוב אל המרכז בשוה בכל הצדדים, וזה
הטעם שאמרו חז"ל שכל הברואים מששת ימי בראשית
דהיינו כל ברואי ומעשי השי"ת הם עגולים, כי כל מעשי
בראשית מתגדלים מנקודה המתפשט ומתרחב בהכרח

כסות יום דווקא צריך ציצית שאז כח האדם גובר משא"כ בלילה. וכן בכל שהסתר גובר צריך האדם להרכות הזכירה ולהתאמץ לקנות הקדושה.

והנה השי"ת ברא יום ולילה. יום הוא שהאדם ידמה שיש לו כח פעולה. כי ביום השכל שולט. ולילה היא עת שינה שהאדם מביט שאין שום כח בפעולתו. וביום חייב האדם בציצית לפי שיוכל לדמות לו כי יש לו כח פעולה לכן צריך לעבודה. אבל בלילה שמכיר כי אין שום כח בפעולתו אז אין חייב בציצית. וזה מאמר הארז"ל, כי בלילה הציצית מתכנסין לתוך הטלית, כי אין יולא חוץ לגבול. וזה היה טענת קרח מאחר שהוא מוקף בקדושת השי"ת. כי הוא מורע האצות והקדושה כמוסה בתוכו וכאמרו 'ובתוכם ה' למה צריך לעבודה. וגם זה היה כוונתו בטלית שכולה תכלת שמאחר שהאדם מוקף בקדושה ובחירתו קטנה מאד שאין בכחו ללאח חוץ לגדרו למה צריך עוד לציצית. וכן בית מלא ספרים למה צריך עוד להזכיר על הפתח כשנכנס בו. למה צריך עוד לזכור צעודה הלא כמוס בו קדושה עולמה: טענת קורח היה שכל העדה כולם קדושים ובתוכם ה' כנקודה בתוך העיגול, שאור ה' מקיף את הכל בלא שום אפשרות יציאת חוץ ועריקה מחוץ לעיגול, שאינו במציאות גם בתפיסתו ובהכרתו אפשרות הסתרה והתרחקות כלל, כי הוא רואה ברור שאינו יכול לצאת מהיקף השי"ת והנהגתו, וע"כ אין בנמצא אצלו חששות וסכנות שכחה שיצטרך מזה התאמצות מעשים להטות עצמו אל היקף הקדושה בעת שהרי רואה וגלוי לפניו בבהירות השי"ת מקיפו ומנהיגו ואינו יכול לצאת כלל מחוץ לגבול השי"ת והרי אין ולא קיים כלל מציאות כזאת של יציאה ועריקה ממנו כי הוא מקיף את הכל והוא בכל, והרי האמת הוא שמצד השי"ת כל הבריאה הוא בגדר עיגול שהכל מתפשט מהמקור בשווה ואין מקום מחלוק לעצמו כמרובע, וע"כ הוא מיותר לגמרי כל המעשים והעבודות אשר כל כולם באים להאיר במקום החושך מתוך מיחושי הספק ויראת ההתרחקות והנפילה והשכחה והמצאות במקום הספק אשר שם הוא מקום הבחירה ונדרש ומבוקש שם מעשי האדם מדיליה לזכור את השי"ת ולהתכלל בו, אבל בעת שאור השי"ת גלוי ובהיר ואין שום אפשרות וסכנת שכחה ועזיבה וניתוק אז אין צריך עבודה ומעשי אדם בכח משלו להתדבק בהשי"ת, ובאשר שדעת קורח היה שאין קצוות בעולם והכל בתוך היקף העיגול, ע"כ שחק קורח מכל המצוות (אשר ציוה משה) הבאים לזכירה ולהמשכת קדושה, וכטענתו שטלית שכולה תכלת הכי צריך פתיל תכלת בשעה שכל הבגד כולו תכלת וכן בית מלא ספרים הכי צריך לצמצם אליה קדושת מזוזה לזכור על ידה את ה', וכן כל כיוצ"ב, ובדבריו שלל שאין נצרך כלל

עבודת ופעולת האדם כי הכל מוקף אור השי"ת והכל מתנהג על ידו, ופעולת אדם מדיליה אך למותר.

והאמת אינו כן, כי אף האמת לאמיתה שמצד השי"ת הוא שהכל הוא מכח הי"ת והוא בתוך הכל ואין שייך עריקה ויציאה מגבולו חלילה, אבל מצד האדם התחתון הוא הרי עומד במקום חושך וספק כי אצלו נמצא עריקה ושכחה ועזיבה מצידו בדעתו ובנפשו, וע"כ שפיר צריך לזכירה ולמעשים ולעבודה ולגילוי אור במקומו. וזה הטעם שכסות יום חייב בציצית וכסות לילה פטור, כי היום הוא עת היות האדם והתפשטות כח פעולתו ויכולת עבודתו ומלאכתו להוסיף ולשנות בעולם בכח ידו כרצונו שזהו המוציא אותו מתוך היקף העיגול המחובר אל נקודת המרכז אל הקצוות המנותקות, ולזה אז ביום צריך האדם להתאמץ להבליט אור ה' ולהציב זכירה בכח המעשה שלו (שזה מורה הציציות הבאים לזכירה וליראה על הכנפות המרוחקות מהמרכז), לא כן בעת הלילה שאז אינו זמן עשיה והתפשטות כח האדם, והאדם עומד אז באפס כח ויכולת והתפשטות, הרי אין אז זמן התפשטות הקצוות מהמרכז (ע"י כח ותוקף האדם) ולהפך שבלילה חוזר הכל אל המקור והקצוות חוזרים אל היקף העיגול הדבוק במקור כי בלילה משולל כח האדם והתפשטות היותו נעדר אז ע"כ אין בלילה סכנת שכחה והסתר ע"כ אינו זמן הנצרך לציצית.

ועל כן בזה העולם שההסתר נמצא בו, והאדם מצידו נמצא במקום הכנפות דהיינו שמצידו יכול לערוק מקמי מריה ולהתרחק ולשכוח מהמקור מתוך כח היותו ופעולתו הנמצא בו, על כן צריך הוא לזכירה וליראה להטות עצמו מכח מעשים משלו שעל ידיהם יכליל עצמו במקום האור והקדושה, וכמו"כ מאותו טעם וסיבה יש בזה העולם סדר הופעת הקדושה מהגדול להקטן מהקרוב אל הקדושה להרחוק כי במקום שכחה והסתרה צריך התקשרות במקום הזכרון דהיינו באור הבהיר הנגלה וניכר בו הקדושה האלוקית, וע"כ נבחרו משה ואהרן והכהנים וכו' להיות המנהיגים והראשים באשר שאצלם הקדושה בהתגלות מה שאצל האחרים הוא בהסתרה ובהעלם, דלא כטענת קורח שכל העדה כולם קדושים בשווה ובתוכם נמצא ה' כנקודה בתוך העיגול.

וז"ל התפארת יוסף בפרשתינו: **והנה איתא במדרש (תנחומא קרח) ויקח קרח מה כתיב למעלה מן הענין ועשו להם ציצית מה עשה קרח נחטף בטלית שכולה תכלת הלך אלל משה ואמר זה חייבת או פטורה אלל חייבת התחיל לשחק עליו אפשר חוט אחד של תכלת פוטר טלית שכולה תכלת חייבת וכו'. והענין בזה כמו דאיתא בירושלמי**

(מעשרות פרק ה) לית רצוע מששת ימי בראשית היינו שזה רומז שאלל השי"ת עומד כל הצריחה בשוה לפניו ואין שום מקום שנתרחק מנקודה האמצעית שזה רומז עיגול. ואלל האדם מורה שאין שום מקום שיכול לומר עליו שזה המקום נתרחק מאור ד' ולא יוכל להחזירו להשי"ת פנים בפנים, וזה הוא מזל השי"ת אלל מזל האדם נמלא רצוע, ורצוע מורה שיש לו קצוות שנתרחק מנקודה האמצעית ורומז על פסיעה לזר שכזר יש מקומות אלל האדם שיכול לומר עליו שזה נתרחק מאד מאור ד'. ועל כוונה זאת ניתנה מלות ליצית בצגד שיש לו ד' כנפות שע"י המלה יזכיר אותו להחזירו לאור ד', שאף שרומז על פסיעה לזר עכ"ז יזכיר אותו להחזירו להשי"ת. וזה הענין שטען קרח טלית שכולה תכלת פטורה מן הליצית, וכמו שאיתא הלשון במדרש נתעטף בטלית שכולה תכלת, והיינו שטען שבאמת הוא מוקף באור השי"ת שלא יוכל לעשות היפך מרצונו ית'. ועוד זאת טען שחפית האדם יתצטל לגמרי ואין שום פסיעה לזר אלל האדם ח"כ לא צריך כלל לעבודה. אכן ע"ז רומז מלות ליצית כמו שאיתא (תנא דבי אליהו) שמלות ליצית ניתן אחר חטא מקושש וזה לשונו (שם) ח"ל הקצ"ה למשה מפני מה חלל זה את השבת אמר משה לפניו רבש"ע איני יודע אמר לו הקצ"ה אני אומר לך כי בכל ששת ימי החול יש לו לישראל תפילין בראשו ובזרועו ורואה אותם וחוזר ממעשיו אלל ציוס השבת שאין לו תפילין לכן חילל זה השבת ח"ל הקצ"ה לא וצ"ר להם מלה אחת שיהיה נוהג גם בשבתות וימים טובים זה מלות ליצית וכו'. והיינו שזה רומז שהשי"ת נתן להם מלות ליצית לישראל, שהן אמת שצורשם הם מוקפים באורו של השי"ת אך יען שהשי"ת חפץ בעבודה האדם על כן הליצ השי"ת שפעמים יתכן לאדם פסיעה לזר ויהיה מקום נסתר אלל האדם ועל ידי מלות ליצית תוליא יקר מזולל, והיינו שהאדם העוזר ד' מולא אותו מתוך ההסתר ומגיע בחזרה לפני השי"ת אז יש לו חלק בעבודה והעבודה נקראת על שמו: עכ"ל.

בזמן הזה העיקר הוא עבודת האדם וקנין הקדושה מכוחו ולא הקדושה העצמית הנעלמת.

וזה שהשיצ משה בקר וידע ה'. כי באמת זה שהאדם עוזר את ה' בשכלו זה נקרא 'טהרה', ומה שהאדם עושה בלי דעת ואח"כ יצרר השי"ת כי עשה זאת מעומק קדושתו הנוצצת זו זה נקרא קדושה, וקדושה גדולה מטהרה, אך עתה לפי שאין עוד הקדושה מזוהרת ואין הטהרה מזוהרת צריך האדם להשתמש בעבודה, כי אין מעשה וחשבון ודעת וחכמה בשאל (קהלת ט' י') ועל זה איתא בזה"ק (קרח קע"ח א') דבר שנעשה בדעת וחשבון לא יבא לשאל, ובאמת אף שלעתיד יגדל גופו של מוצח

מתשמישו, כי זה הקדושה הנקצעת נקראת גופו של מוצח, אלל בעולם הזה תשמישו של מוצח גדולים, כי על מוצח עצמו אין מחללין שבת, כי בנין בית המקדש אינה דוחה שבת (יבמות ו' א'). ותשמישי מוצח היינו העבודה דוחה שבת (יומא פ"ה ב'), כי כל זמן שהאדם צחיים יוכל להטות דעת השי"ת לעזרתו על ידי תפלה ולעקה. וכאשר יתפרדו חלקיו אז ישאר בלא כח ללאת ולבא, ושם נקצעו מעשיו מצלי יוכל להטותם (וכאשר מבואר במי השלוח (חלק ראשון בראשית) על פסוק ואם לא תיטיב לפתח חטאת רצף). וזהו מאמר הגמרא (עירובין י"ט א') רשעים אפילו על פתחו של גיהנם אינם חוזרין בתשובה. כי בגיהנם אין צריך לומר, כי שם הוא ההעדר הגמור ארץ ליה וללמות איך יוכל להיות שמה דעת לתשובה, כי מעשה שהיה בדעת זאת לא תפול לשאל, אכן זה שהאדם עשה בלא דעת, ובזה כאשר יבא לגיהנם כן ישאר בדעת הזה. וכמו שעדת קרח לועקים משה ותורתו אמת (ב"ב ע"ד א') ואין ניולין. כי אינם לועקים מעומק לבם, כי בלב עודם חולקים על משה: אף שהקדושה הקבועה שמהשי"ת המנהיג את כל בראיו הוא עיקר הקדושה, והתאמצות האדם בעבודתו אינה נקראת 'קדושה' בעצם רק רצון והכנה והתקרבות אל הקדושה אשר זה נקרא 'טהרה' שהוא כלי הקיבול אל הקדושה, שהאדם מטה עצמו ומזכך את הויתו שיתדבק בו קדושת ה', ואין זה עצם הקדושה (שזה רק מהשי"ת עצמו), אבל אמנם בזה העולם הטהרה דהיינו ההכנה וההתקרבות זהו העיקר והמבוקש, וע"כ עבודת האדם בזה העולם הוא חשוב יותר מהקדושה הקבועה, ותשמישי הקדושה - דהיינו עבודת ההתקרבות של האדם אל השי"ת - גדול יותר מעצם הקדושה, ע"כ בנין המקדש אינה דוחה שבת אבל העבודה במקדש דוחה שבת. והכלל, שקביעות האדם וצורת נפשו הוא כפי איך שמציב את עצמו בפעולותיו ובתקיעת עצמו בזה העולם, וכך מתקבע צורתו ומעמדו וצלם דמות תבניתו עדי עד גם אחר פטירתו, וכל אחד נשאר בצורתו ובמקום אחיזתו וחיבורו ובגוון מידותיו אשר תקע עצמו בזה העולם, כי צורת האדם הוא לפי פעולותיו ועבודתו במקום הקצוות ששם מקום חלל הפנוי הניתן אל האדם לתכלית העבודה והבחירה לייצר את צורתו ותבניתו כרצונו וכמעשיו, וע"כ קרח ועדתו אף ששפיר הכירו את האמת (בעת בליעתם בבטן הארץ) שמה אמת ותורתו אמת והם בדאים, אבל לא נשתנו בפנימיותם ועצמותם אז כי איחרו המועד והקץ כי קביעות צורת הנפש ואחיזתו נקבעת ונחלטת רק בזה העולם הבחירה והמעשה, כי מצד האדם עיקר קביעותו וצורתו לטב ולמוטב הוא בכח ההתאמצות העבודה והתפילה אשר זה שייך דווקא במקום היוצא מהיקף העיגול המלא אור, ורק

במעשים הנעשים בדעת וחשבון (דהיינו בהתבררות עצמו) ימלט משאול, אבל ההולך בחושך בלא חשבון ויראה והתבררות מקומו בשאול וחושך כי שם הקביע את עצמו וענינו.

המתנהג בהעדר דעת ועבודה נופל לשאול בקורת, וע"כ תיקונו יהיה רק לעתיד בהתגלות עצמות הקדושה.

ולכן אף שלעתיד יצרר השי"ת כי המעשים שנעשו עלי דעת היו מעומק הקדושה. אך זה הוא לומן רחוק. כמו שכתוב בספר (לקוטי תורה תהלים צ"ב) כי לדיק כתמר יפרח סופי תיבות קרח, כי תמר מורה גם כן על דבר רחוק מאד כי הוא האחרון שצצעת המינים וגם נרמו צופי תבות מורה גם כן על רחוק מאד. והוא כי דוד המלך עליו השלום תיקן מעשיו, כי הזכיר בניו על שמו. וזאם היה חם ושלום לרע להם לא היה מייחסם. ומלך המשיח יתקנו לגמרי: תיקונו של קרח אינה מצדו ומצד מעשיו כי הרי הוא שלל את הדעת והחשבון שזהו הקובע את קביעות האדם בזה העולם כנ"ל, וע"כ עד סוף זמן התיקון לעתיד לא יתוקן, רק כאשר ישתכלל העולם בצורה חדשה מהשי"ת בעצמו אז יתוקן ויחזור לשלימות.

וז"ל מי השילוח בפרשתינו: כי כל העדה כלם קדושים וצחוכם ה' (ט"ז ג'). וז"ה שפת אמת תכון לעד ועד ארגיעה לשון שקר (משלי י"ב י"ט). כי זאת שאמרו אמת הוא קיים לעד והשקר שהי' צפיהם נתבטל תיכף. ומוזה הפסוק יהי' להם תיקון לעתיד. והנה דוד המלך ע"ה ציחם צהומורי' בניו ע"ש קרח אציהם החזירו לכללו, כי צאם לא הי' להם טובה מזה לא הי' מייחסם לרע להם ח"ו, כדאיתא בגמ' (שבת נח:) אפשר חטא צא לידו והכתוב מייחס, וזה אחד מיי"ג מדות שהתורה נדרשת בהן כל דבר שהי' בכלל ויאלא כו' אי אמה יכול להחזירו לכללו עד שיחזירו הכתוב לכללו בפירוש, ודוד המלך ע"ה החזירו לכללו בפירוש. והיינו מה שתיקן האר"י ז"ל לומר קודם תקיעת שופר המזמור (תהלים מ"ז) לצני קרח ונתפשט בכל תפולות ישראל. עכ"ל והדברים צריכים לימוד.

ואלה יעמדו על הברכה להפצת אור תורת רבוה"ק זיע"א

לרפואת הרב לוי מרדכי בן פייעה דבורה
לרפ"ש בתוך שאר חולי ישראל.
נתנדב ע"י משפחתו.

החפץ בעילום שמו
זכות רבינו בעל המי השלוח זיע"א תגן עליו להיוושע
בכל טוב סלה

נתנדב להצלחת הבה"ח אהרן קרמר נ"י
נתנדב ע"י משפחתו.

לע"נ הרה"ח ר' יצחק מנדל ב"ר ישעיה שנוור ז"ל
נלב"ע י"ד תמוז תשפ"א
הונצח ע"י משפחתו שיחי'

בשורה טובה לדורשי ה' וטובו

זמני השיעורים הקבועים המתקיימים בעזהשי"ת מידי שבוע

מאת כ"ק אדמו"ר שליט"א בספרי רבותינו הקדושים מאיז'בצא וראדזין זיע"א

ביום רביעי בלילה בשעה 23:00
בבית המדרש דרוהביטש (בעזר"נ)
רחוב מלאכי 9 בעיה"ק ירושלים

שיעור באנגלית ביום שלישי בערב בשעה 21:00
בבית המדרש ראדזין
רחוב חיים מיכלין 3 בית וגן

ביום שני בערב בשעה 21:00
בבית החסידים 'סטוטשין'
ברחוב גבעת משה, 5 (בחדר הרב)

שמעו ותחי נפשכם

לקבלת הגיליון השבועי במייל נא לשלוח מייל ל ri0583256436@gmail.com

To receive the weekly newsletter by email, please send an email to ri0583256436@gmail.com

דורשי ה' החפצים לזכות את הרבים באור תורה וליטול חלק בהוצאת הגליון, (ליזכות, לרפואה, לישועה, או לעילוי נשמה) נא לפנות למערכת במספר 058-3256436 או ע"י כתובת מייל ri0583256436@gmail.com ושכרו הרבה מאד על פי פעלו.

להשיג את ספרי רבותינו הקדושים במייל של המערכת

יו"ל ע"י עמותת מורשת בית איז'בצא ראדזין ע"ר